

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2008, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_18-shoot-idm140047357176816/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: To verdener

Men skulde man ikke tro, at den dag aldrig havde været? Den er død og magtesløs; ser det ikke således ud?

Jo --.

Letsindige mennesker slutter deraf, at deres kærlighed er virkelig død, og opfører sig derefter, hvorved de tilføjer hinanden den allerstørste fortræd. Faktisk er forholdet dette, at man i en kærlig stund bedst husker andre kærlige stunder, og omvendt. Der er kortere forbindelseslinje mellem ensartede sjælelige tilstande end mellem andre; det er det hele. Dersom alle mennesker havde så megen psykologi inde, at de vidste det, så kunde der undgås meget --. Men en omtænksom husmoer bør altid holde tørre tændstikker -- om ikke for andet, så for, at hendes mand ikke skal blive forstyrret midt i en vigtig tankegang.

Efter tre forgæves forsøg lykkedes det ham at få den fjerde tændstik til at fænge, og i samme nu så han hendes forvildede ansigt, men han tændte alligevel lampen og satte glasset ordenligt på.

Han skød lampen til værs og gik hen til hende. Stakkels Helga! Han burde ha forudset, at det vilde gå således, i stedet for at pine hende med sine lumpne åndrigheder.

Jeg er ødelagt, begyndte hun, idet hun veg tilbage for hans hænder. Rør ikke ved mig, jeg er ikke det værd. Der er ingenting igen af mig.

Han så tårerne springe frem af hendes øjne, mens hun stirrede ufravendt på ham, og hendes blik holdt ham på afstand.

Men kære Helga; du ved ikke længere, hvem jeg er. Tal til mig som til en, du ikke hader, for at jeg skal kunne svare dig.

Å, Niels, kan du ikke se, jeg er ond? Hader du ikke mig for det?

Han tog hende om livet og drog hende med sig hen til en stol, men hun sank ned på knæ ved siden af ham og udbrød:

Vær god mod mig, Niels; vær forførdelig god imod mig; ellers --.

Gid det var mig, der var så uheldig, tænkte han, idet han så ind i det fortrukne ansigt; jeg kunde bære det. Gid det kunde ha været mig!

Han sad og klappede hendes hår, mens han led under sin sjæls fattige kukle.